

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Subsidia

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§. II. Echaristiæ effectus.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55547](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55547)

tem? Enimvero in belluas migrasse, aut saxa induisse nos oportet, nisi hæc meliora intellectui sensa, nisi animis ardorem inspirent. O Divine triticea sub nube delitescens Sol! ah! tandem dissolve mentium glaciale frigus, ac flammis tuæ charitatis ure renes nostros & cor nostrum, ut, fugato tempore, sint *lampades ignis atque flammarum*, (m) ante tabernaculum fœderis thymiama fervoris constanter adolentes.

§. II.

Eucharistia effectus.

I.
Est thro-
nus gratia
piis.

Alterum Eucharistiam ferventer suscipiendi incitamentum est geminus, diversus licet, quem parit, effectus. Nam teste Angelico Doctore (a) *mors est malis, vita bonis*; id est, thronus gratiæ piè accedentibus; tribunal verò justitiæ tepidè appropinquantibus est. Quod *gratiæ thronus* religiosè accumbentibus sit, eluceat exinde, quia per eam recipimus illum,

(m) Cant. 8. v. 6. (a) In Hymno.

illum, qui, cùm omnipotens sit, dare nobis omnia potest, & dare etiam cupit; cùm infinito amore nos prosequatur, nosque immortalibus donis complere, nisi obicem ponamus, non solum in votis, sed etiam in deliciis habeat.

Hinc ex mente SS. PP. vel unus ad sacrum illud epulum accessus sufficeret ad formandum subito maximum ex nostrum quolibet Sanctum. Nam, qui debita cum pietate ad divinam hanc mensam advolat, is sedet ad ipsum sanctitudinis fontem; imò possidet ipsum omnis sanctitatis authorem, omniaque obtinendæ sanctimonix subsidia sibi obvia, & largiter obtrusa tenet. Proin exulta, ac magnas in spes exurge, ô felix anima! en! quem cordis hospitio suscipis DEUM, is potest, & vult te reddere sanctam, & talem certò certius te quoque efficiet, modò etiam tu ipsa id seriò velis.

Et quidnâ? Si enim ille *calculus*, quem unus de Seraphim forcipe tulerat de
alta-

altari, (b) solo attactu Isaiaë labia ab omni iniquitate & peccato mundavit: si fimbria vestis Christi Hemoroissæ: si umbra transeuntis Petri Solymæ incolis incolumitatem attulit; quid non efficiet ipsa *salus*, & *virtus*, (c) vitæ-que Dominus intra te receptus? ille, inquam, Dominus, qui ideo venit in terram magnus è coelo medicus, ut, *quod egrotum, sanaret*: (d) ut *per suum nos sanguinem sanctificaret*, (e) omnesque etiam minimas labes ex animabus nostris lustrica virtute depelleret.

Et certè, si familiariter agens *cum sancto* pariter *sanctus* erit, asseverante id regio Vate; (f) an minùs quid esse poterit ille, qui non solùm ingreditur *in sancta sanctorum*, sed ad quem ipse Sanctus sanctorum divertere, & non tantùm in ejus domo, uti apud Zachæum, sed in ipso etiam ejus corde mansionem facere non dedignatur?

Præter-

(b) Isa. 6. v. 6. (c) Apoc. 12. v. 10. (d) Ezech. 34. v. 4. (e) Hebr. 13. v. 12. (f) Psal. 17. v. 26.

Præterea Eucharisticum Numen ipsas celestium donorum arcas, nobis referatas, prodiga liberalitate offert, & obtrudit; unde accipere cupida manu quivis potest, capere quantum valet. Imò cum nos tanti beneficii incuriosos fore providerit, *omnes sui amoris thesauros* (verba sunt Concilii Tridentini) ultro in nos ipse profudit; (g) ita ut verè *memoriam fecerit mirabilium suorum misericors & miserator Dominus*, se ipsum in escam dando *timentibus se.* (h)

Quippe hoc Divinæ Potentiæ monumentum, ut rectè ait Scholarum phœbus Aquinas, (i) non solum est beneficiorum ab ipso nobis collatorum, & miraculorum ab eo patratorum maximum, sed collectio quædam, omniumque reliquorum compendium. Nam DEUS naturam humanam assumendo, hominem quidem ad Divinitatis thronum extulit, ac infinitæ charitatis suæ gremio in-

tulit:

(g) Sess. 13. cap. 2. (h) Psal. 140. v. 4.
 (i) S. Thom. Serm. Fest. Corp. Christi.

tulit ; at verò hìc ipsius majestas ad nostrum se nihilum deprimic : ipsius immensitas intra nostra sese viscera recipit, coarctat, abscondit. Ibi unus solùm homo mirabili nexu copulabatur Verbo ; hìc se Verbum stupenda pietate cuique nostrùm nullo discrimine unit, conjungitque ; & quidem eo vinculi genere, quo nobilius à nobis excogitari nequit.

In aliis operibus suis hujus vel illius solummodo singularis gratiæ nos participes reddit ; at verò hìc ipsius gratiarum fontis pleno jure nos dominos efficit. In reliquis religionis nostræ mysteriis seu Sacramentis quasi ex rivulis tantùm, manantibus sensim guttis, bibimus. Hìc autem ex ipsa scaturigine prorumpentem pleno gurgite alveum largo ore haurimus. O verè beneficum in nos viles vermiculos Numen ! O effectum, quem nobis mortalibus ætherei Spiritus jure inviderent, si æmulationis capaces forent.

Sed quis poterit enarrare omnia bona, *quæ parasti in dulcedine tua pauperi DEUS!* (l) ah! nulla lingua par explicando est, nullus intellectus capere sufficit, quæ ibi præparâris diligentibus te. Dum enim fidelem tibi animam *Angelorum esca nutritivisti, simul panem de cælo præstas illi, omne delectamentum in se habentem, & omnis saporis suavitatem.* (m) Insuper *torrente voluptatis tuæ potas eam, (n) & introducis in cellaria tua, in cubiculum (o) intimæ tecum consuetudinis; ubi mystico tibi connubio desponsata, tu solus ei omnia in omnibus es: ubi cum Paulo tertium in cœlum raptus, Te ea sibi verba ad cor loquentem audit, quæ non licet homini loqui.* (p) *Lava tua sub capite ejus, intellectum multiplici lumine illustrando: dextra tua amplexatur eam, affectus miris ardoribus inflammando. Dulcis est fructus tuus gutturi illius, (q) omnes sensuum illecebras ei insipidas reddendo.*

(l) Pſal. 67. v. 11. (m) Sap. 16. v. 20.
 (n) Pſal. 35. v. 9. (o) Cant. 1. v. 3. (p)
 2. Cor. 12. v. 4. (q) Cant. 2. v. 3. & 5.

do. O Sponse verè candide & rubicunde! candide triticeo sub orbe: rubicunde sub vini colore. O quàm pinguis est panis tuus! (r) calix tuus inebrians, ô quàm præclarus est! (s)

O verè *sacrum convivium*, in quo ubertim mens impletur gratia; quin & præterea futura etiam gloriæ nobis pignus datur (t) secundum illa Joannis verba: qui manducat hunc panem, vivet in æternum. (u) Ita est, ô DEUS salutis meæ! (x) Misericordia tua subsequetur me, hoc cibo dignè refectum, omnibus diebus vitæ meæ: inhabitabo in domo tua in longitudinem dierum. (y) Reposita est hæc spes mea in sinu meo. (z) Nam quem timebo? Parasti in conspectu meo mensam adversus eos, qui tribulant me, (w) & insidiantur animæ meæ. Proin si etiam consistant adversum me castra, non timebit cor meum. (aa)

Si

(r) Gen. 49. v. 20. (s) Psal. 22. v. 5.
 (t) Ecclesia in off. S. S. Sacr. (u) Joan. 6.
 v. 59. (x) Psal. 37. v. 23. (y) Psal. 22. v. 6.
 (z) Job. 19. v. 27. (w) Psal. 22. v. 5. (aa)
 Psal. 26. v. 3.

Si enim Elias ambulavit in fortitudine cibi illius subcinericei quadraginta diebus & quadraginta noctibus usque ad montem DEI Horeb, (bb) qui figura solùm & umbra erat *collium aeternorum*; (cc) quantò magis nos hoc cœlesti viatico roborati, in clivum cœlestis Sion eluctabimur. Si sanguis illius Agni Paschalis, qui tamen hujus nostri non nisi typus fuit, *superliminibus domorum* (dd) illitus, exterminatorem Angelum ab Israëlitis avertit; si farina Elisei mortem ex olla fugavit; (ee) quantò magis divinus hic potus, alimentum hoc vitæ nos ab interitu vindicabit. O itaque effectus terque quaterque beatos, qui ex hoc mysterio velut ex paradisi fonte divite vena profluunt! Quis ergo neget Eucharistiam esse thronum gratiæ piè usurpantibus illam?

II. Contrà verò tepidè ad eam accedentibus tribunal justitiæ erit, & quidem rigidissimum ob personam

II.
Est tribunal justitiæ tepidis.

Pars II.

O

tum

(bb) 3. Reg. 16. v. 6. (cc) Gen. 49. v. 26.
(dd) Exod. 12. v. 7. (ee) 4. Reg. 4. v. 4.

tum iudicis, tum rei. Heu! quis poterit stare, attonitus exclamat Apocalypticus Vates, quando *veniet dies magnus ira Agni?* (ff) nota: agni; non feræ tygridis aut sævientis ursæ *vaptis catulis;* (gg) sed agni & quidem illius agni, qui olim obmutuit etiam coram ipso tondente se. (hh) Ah! tunc ejusmodi dicent montibus & petris: *cadite super nos, & abscondite nos ab ira agni,* (ii) qui judiciaria cum potestate, iridi insidens, stipatus Angelorum choris, minaci voce irrugiet ut leo; verè *magnus, potens, & terribilis, qui personam non accipit, nec munera.* (ll)

O miser! quo tunc terrore percelleris, dum ab illo ipso te judicandum cernes, quem in Eucharistia tam viliter, ac indignè habuisti. Dum ab inexorabili hoc quæsitore fulminanti tonitru audies: ego sum ille JESUS, quem ad te divertentem, tam languide

(ff) Apoc. 6. v. 17. (gg) 2. Reg. 17. v. 8.
 (hh) Actor. 8. v. 32. (ii) Apoc. 6, v. 16.
 (ll) Deut. 10. v. 17.

dè ac distractè suscepisti : cui tot despectus in altaris Sacramento intulisti : cujus purissimum corpus non aliter ac communem de trivio panem toties impuro ori tumultuariè injecisti ; Ego sum ille non jam sponsus sed ultor : non jam agnus sed leo , qui cruorem meum , irreverenti tepore profanatum , ultrici pœna vindicabo. Ad hæc quis , quæso , tibi sensus erit ? Si enim *clamans de terra vox sanguinis Abelis* (mm) Divinam Nemesein ad tantam iracundiam commovit ; quid non sufficiet sanguis Christi à DEO Patre vindictam de te ob sui profanationem expetentis ?

Præterea quis terror tunc , quæve consternatio tua erit ? dum à judice ad reum oculos deflectendo cogitabis , te in ipso gratiarum mari usque siccum , ad supernum hunc ignem semper frigidum , inter divinas opes medium , tamen pauperem mansisse , & quidem ob tuum in suscipien-

O 2 do

do cœlesti hoc cibo languorem permansisse.

Dum considerabis, te ipsam hanc dapem gustando Ægypti cepas famelica ingluvie appetiisse: post haustum toties sanctitatis fontem, tamen vitiorum cœno immersum, Babylonis flumina aut omnino meretricium ejus poculum sitiisse; (nn) & post tot synaxes nihilo meliorem evasisse, nullum defectum correxisse, nullam virtutem acquisivisse.

Demum quæ tua tunc confusio, quis dolor, erit? dum recordaberis, potuisse te ad summum sanctimoniam apicem eluctari, idque tam facili remedio potuisse; & tamen noluisse: in torporis veterno usque sepultum putuisse. Age, ingrata anima! quid oppones Christo vindici? quando tuam hanc inertiam illis ultricibus verbis tibi exprobrabit: *quid est, quod debui ultrà facere vineæ meæ, & non feci?* (oo) quid pretiosius dare, quod non dedi?

(nn) Apoc. 17. v. 4. (oo) Isa. 5. v. 4.

dedi? cùm dicet: nunc ergo habitatores Jerusalem iudicate inter me, & vineam meam? (pp) Ecce filios enutrivì, & exaltavi; ipsi autem spreverunt me. (qq) qui simul dulces mecum capiebant cibos, (rr) imò queis ipse ego eram cibus, hi violabant me propter pugillum hordei & fragmen panis. (ss) Incrassatus est dilectus, impinguatus, & dilatatus; incrassatus carne mea, impinguatus cruore meo; & en! recalcitravit, (tt) reddendo mala pro bonis, & odium pro dilectione. (uu) Age, infelix! ad hæc quid repones?

Ah fateor! non potero ei respondere unum pro mille; & si justificare me voluero, ipsum os meum tanti teporis conscium condemnabit me. (xx) Nam inexcusabilis est, quisquis Numine passus, adhuc tepidus, quisquis merus fervor non est. Heu! toties jam omnis puritatis authorem cordis hospicio excepi; & tamen tot nævorum sordibus

O 3

bus

(pp) Isa. 5. v. 3. (qq) Isa. 1. v. 2. (rr)
 Psal. 54. v. 15. (ss) Ezech. 13. v. 19. (tt)
 Deut. 32. v. 15. (uu) Psal. 108. v. 5. (xx)
 Job, 9. v. 3. & 20.

bus semper maculatus squalo. Toties Angelica dape refectus tamen adhuc pravis animi motionibus, imò & peccatis obnoxius vivo. Et licet DEUS Eucharisticus, semetipsum exinanivisse non contentus, miracula miraculis cumulet, ut vel micam mutui à me amoris emendicet; tamen tantæ charitati non nisi ingratum frigus rependo, semper remissus torpeo.

O coeli! deberemus tanquam leones, ignem spirantes, ab illa mensa recedere, facti diabolo terribiles; (yy) & toti frigidi recedimus, facti ludibrium demonis. Ah! Agnum comedentes, adhuc lupi sumus: Angelorum pane saturati, adhuc siliquas esurimus: cœlesti nectare potati, adhuc lutulentas mundi aquas sitimus. Verbô: DEO refecti, adhuc terram sapimus: Christo pleni post res creatas currimus: ipsa sanctitate saginati, innumeris adhuc nævis scatemus. O Seraphini! cœlestes oculos alis vestris contegite,
ne

(yy) Chrysoft. hom. 16. ad pop. Antioch.

ne tantam indignitatem intueri cogamini.

Heu! in tremendo illo iudicio *quenam* erit nobis excusatio; *cum* talibus *peccati*, talia peccemus? (zz) At vae! vae! nobis *ab ira Agni*. Igitur salubri metu correpti, à tribunali iustitiæ, quod tepidis imminet, confugiamus *cum fiducia ad thronum gratia*, ut *misericordiam consequamur*, & *gratiam inveniamus in auxilio opportuno*, (ww) quod Christus in Eucharistia piè accumbentibus plenis manibus offert.

§. III.

Christi Eucharistici erga nos amor.

I. **T**ertium incitamentum divina hæc mysteria ferventer suscipiendi est eminens illa ac incomprehensa bonitas Christi erga nos, qua se in Eucharistia 1. totum, 2. omnibus, 3. semper & ubique dat. O verè

I. Quia se totum,

O 4 Sacra-

(zz) Chryst. ibidem. (WW) Hebr. 4. v. 16.